

Bayer Zsolt: Markó Béla verset írt

2024 június 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A történelmi magyar h?söknek semmi közük nincsen az orosz–ukrán háborúhoz!

arkó Béla beleillik a Transtelexbe. Éppen oda való. Így és ezért jelentette meg ott legújabb „versét”. Ebben a sívó, ócska szövegpépben azt akarja üzenni a költ?, hogy aki az orosz–ukrán háborúban az azonnali t?zszünet, a béke

és a tárgyalásos rendezés pártján áll, az megtagadja a magyar történelem minden nagyszer?, h?si pillanatát.

Vagyis egy Markó Béla vádolja meg haza- és nemzetárulással a normálisokat, a valakiket.

Markó példái között el?kel? helyet foglalnak el az 1848–49-es forradalom és szabadságharc pillanatai és h?sei, kezdve a Nyerges-tet?i csatával – 1849. augusztus 1-jén a Tuzson János vezette körülbelül ezer katonából álló székely honvédsereg vette fel a harcot a hatalmas túler?ben lév? osztrák–orosz sereggel, azóta is úgy emlegetik a Nyerges-tet?i csatát, mint a „székely Thermopüla” –, majd felemlegeti a „letagadandó” aradi vértanúkat; ezt követ?en beszúrja „versébe” a marosvásárhelyi fekete márciust, a leitatott és feltüzelt román surmók magyarellenes pogromját, amelynek során majdnem agyonverték Süt? Andrást; ezt követi Zrínyi és a szigeti veszedelem, majd Dobóék h?stette az egri vár védelmében, hogy aztán eljussunk egészen a Pál utcai fiúkig. Hogy értsd:

aki ma békét szorgalmaz háború helyett, aki nem támogatja bárhogyan és mindenhogyan az ukránokat, az mindezt, vagyis a felsorolt magyar h?söket és h?stetteket megtagadja.

Ezt foglalta „versbe” Markó Béla.

Akkor nézzük, sorjában.

1848–49 történelmünk egyik legfényesebb fejezete, a szabadságharc h?siessége és csodája, Pet?fi utolsó éjszakája a székelykeresztúri Gyárfás-kúriában s onnan utolsó útja Fehéregyházára – s ami ennél sokkal fontosabb: a legendák világába. S persze az aradi tizenhárom, a tábornokok utolsó éjszakán írt levelei, például Lázár Vilmos levele feleségéhez, Reviczky Máriához:

(…) Én érted és nyugodalmodért fogok az Istenhez imádkozni. – Te, édesem, mindenem hasonlóképpen értem imádkozz… Isten Veled! Isten veletek! Szeretném beléd lehelleni utolsó sóhajtásom – de az úgyis meg fog történni. Én mártír vagyok, és ártatlanul halok meg. Az Isten, aki még sohasem hagyott el, most sem fog elhagyni – én pedig szellemképp körül foglak lebegni mindenha! Légy nyugodt, és élj boldogul – örök szerelmemben. – Ott fenn ismét látjuk egymást, ha van egy jobblét. – Képzeletemben dobogó szívemhez szorítlak, csókollak – és maradok síromiglan h?, szeret? Vilmosod.

Vagy emlékezzünk Vécsey Károlyra, akit utolsónak hagytak a svarcgelbek, aki végignézte társai halálát, s mikor elvonult a bitók el?tt, melyeken tábornoktársai kiszenvedett testei lógtak, megállt az el?tte meggyilkolt Damjanich János el?tt, szalutált, megcsókolta tábornoktársa élettelen kezét, majd bátran állt saját akasztófája alá.

?k ilyen férfiak voltak.

És a hazájukat védték, hazájukért, szabadságukért éltek s haltak meg. A hazáért, ami a mai, beteg és hanyatló és semmilyen és minden identitását vesztett, nyomorult Európában már nem jelent semmit sem.

S ezért a hazáért vállalta a halált Zrínyi is, társaival együtt, ezért a hazáért s a hitért, a kereszténységért, a muszlim horda ellen. S ezért a hazáért küzdött Dobó István, igen, Mekcseyvel és Bornemisszával együtt, s a h?s egri n?k és asszonyok, mindannyian. Ugyanazon muszlim horda ellen.

A fiúk a Pál utcából meg a grundért harcoltak, a grundért harcolt a kis Nemecsek, a grundért, ami olyan közel volt József Attila szül?helyéhez. Bár vannak egészen hülyék manapság, akik szerint József Attila Szegeden született. S hogy a Pál utcai fiúk hogy jön az orosz–ukrán háborúhoz, azt csak Markó Béla tudhatja, mert az ? sötét agyában született meg ez az ostoba és minden ízében hazug párhuzam. Ahogy velejéig hazug az összes többi párhuzam is.

S persze már hallom: de hát az ukránok is a hazájukat, a szabadságukat védik, azért harcolnak! Ez igaz. Csak hát, akad itt néhány „apróság”.

Az „apróságokat” kezdjük a Majdan „forradalmával”, amely nem volt egyéb, mint egy undorító amerikai titkosszolgálati akció, ezredszer is mondom, hogy soha, senki ne felejtse el, Victoria Nuland, a deep state egyik legaljasabb, legbecstelenebb figurája mondta ki err?l a lényeget: „Mi erre a forradalomra ötmilliárd dollárt áldoztunk, csak nem képzelitek, hogy most veszni hagyjuk!”

Nem, nem képzeljük. Látjuk, hogy nem hagyjátok. S látjuk, láttuk mindazt, ami ezután következett.

Láttuk az ukránok által Kelet-Ukrajnában legyilkolt közel húszezer oroszt, láttuk az ogyesszai szakszervezetek házába bemenekült oroszokat, akikre a cs?cselék rágyújtotta a házat, s az ablakon kiugrálókat agyonverték – aki még nem látta, nézze meg Nyikita Mihalkov dokumentumfilmjét.

Láttuk, látjuk, az Azov-gárdistákat, megannyi t?r?lmetszett, mocskos nácit, láttuk, látjuk a Sztyepan Bandera-kultuszt.

Láttuk, látjuk az ukrajnai kisebbségek elleni hadjáratot, amelynek a kárpátaljai magyarok is áldozatul estek, láttuk, látjuk a nyelvtörvényt, az anyanyelvi oktatást ellehetetlenít? sovén, állati dühöt, látjuk az iszonytató kényszersorozásokat, látjuk, hogy az egykor 52 milliós Ukrajna mára úgy 25 milliósra zsugorodott, mert elmenekült, aki csak tehette.

Láttuk és hallottuk Soros, a sátánista nem ember ködbe vesz? nyilatkozatát arról, hogy Oroszországot a nyugati technikával és a közép-európai „emberanyag” véráldozatával kell majd legy?zni, mert a nyugatiak nem viselnék el a háborúból hullazsákban hazaszállított katonáik látványát.

Láttuk, hallottuk, megértettük.

Megértettük, hogy ez az iszonyat leginkább az önimádatba ájult Nyugat proxyháborúja Oroszország ellen, amelyben szerencsétlen ukrán fiúk halnak meg, s akiknek túlélési ideje odakint a fronton három-négy óra. Mi köze ehhez az egészhez Zrínyinek, Dobónak, az aradi honvédtábornokoknak? Semmi. Elmennének ?k Dombaszba meghalni most? Nem mennének el. Nemecseket pedig hagyjuk, mert ?, szegény, csak egy hatásvadász hülye miatt került bele ebbe az egészbe, egy hatásvadász hülye miatt, aki politikusi regnálása alatt amúgy készséggel elárulta a sajátjait, aki a hamis és undorító transzszilvanizmuson át jutott el a hamis és undorító „európaiságig”. Ott is a helye.

Ezzel a „versikéjével” végképp kikötött a Nyugat partjain. Ahol ma már nincsen semmi sem, csak üresség, identitásnélküliség, pillanatba zártság, lózungok és hazugságok, pogány hedonizmus, muszlim hordák meg szivárványos zászlók erdeje. Meg a Markó Béla „verse”.

S bár ez rettenetes, de legalább segít az eligazodásban. Vagyis, hogy hová nem szabad nekünk tartoznunk, s mit kell elkerülnünk minden er?nkkel.

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló